

זממן (מעמוד 8)

שמה ואם לא באו כתוצאה מלחץ או פיי ויים. לכן היתה צפויה מערכה קשה. יא באה.

זהו מיקרה ברור של פיתוי, טען פרק יטו של הנאשם, עורך הדין צבי לידסקי. שושני היה הפתיון כדי למשוך את גייטסמן בצע עבירה נוספת, בעוד שאפשר היה עצרו ולהרשיעו גם על סמך התלונה ראשונה של המפקח.

כבוד במקומו מונח

אין במדינה מוסד החייב לערוך יותר כבוד בלב הבאים בין כתליו מאשר בית המשפט. אלא ממשלת ישראל הצליחה לרס את דינייה באולמות ומבנים קטנים, רער ים ובלתי שמישים, הנטולים לא רק כבוד לא אף הנאייסוד לדיון סביר.

בעוד שבעיית השיכון הינה בעייתם של כל בתי המשפט בישראל, היתה לבית המשט השלום בעיה נוספת, מיוחדת משלו: ושה היה לבאים אל מוסד רם זה לדעת, ומבט ראשון, מי הוא השופט, מי הפרק

מדי המשפט*

נחזיר את הכבוד לבית המשפט

לית ומי הנאשם או הפושע. לבוש כולם היה כמעט אחיד.

לפני מספר חודשים נדמה היה כי מצב זה בא סוף סוף על תיקונו. משרד המשט פטים קיים גישושים בציבור עורכי הדין, וזקק את האפשרות להנהיג את חובת לבוש הגלימה גם בעת הופעת פרקליט בבית המשפט השלום. עורכי הדין נחלקו. השול לים טענו כי קודם כל יש לבנות בניינים מתאימים ורק לאחר-מכן — לדאוג ללבוש. טענה נוספת הייתה שהפרקליטים סובלים בין כה, מהחום, בשעה שעל הם להופיע בגלימות בבתי המשפט המחוזיים ובבית המשפט העליון, וכי האולמות אינם מאחי ררים די צורכם.

התנגדות הפרקליטים לא הועילה. השבוע חתם שר המשפטים על הוראה, לפיה על עורכי הדין להופיע בגלימות בכל בתי המשפט. אך בבית המשפט השלום קיימת עדיין הרשות להופיע ללא גלימה. חידוש אחד שבלב זאת הונהג כחובה: תלבושת חובה גם בבית המשפט השלום, הכוללת חולצה לבנה, מקפורן כהה וגיבנה שחורה, במקום שלל הבגדים הצבעוניים והמשרי-בם בהם נהגו להופיע המשפטנים.

גם ההקלה הניתנת לפי שעה, למופיעים בבתי המשפט השלום הינה זמנית. הבטיח השבוע השופט ישראל וייגר, ממלא מקום מנהל בתי המשפט: "שר המשפטים עוד לא

* כפי שצולמו עליידי צלם העולם הזה על כובת האופנה של חנות איחוניר.

אמר את מלתו האחרונה בענין זה. אני נחזיר לבית המשפט השלום את כבודו ויהי מה."

דרכי אדם

מינוס מועדון אחד

כאשר פרש מקסים סלומון המזוקן ממיק צועו כצלם עתונות, לפני שלוש שנים, לא הפתיע הדבר את אלה שהכירוהו כידאם יוצא דופן, הנוהג להגרר להחלטות פיתאור מיות וקיצוניות. ההפתעה האמיתית באה מאוחר יותר, כשנתגלה שסלומון רכש חור-בה על שפת ים-כינרת, מתכוונן להפוך אותה למועדון אכסקלוסיבי המוקדש לספורט ימי, בלתי מקובל עד אז בישראל: גלישה על הים, אופנימים וצלילה.

איש לא האמין שתוכנית המועדון תצי-ליח. כי עסקים מסוג זה דורשים, בדרך כלל, גיהול זהיר ושקול, תכונות שעמדו בנגוד לאופיו הסוער ורבי-התמורות של סלומון. למרות נבואות שחורות אלו, שנפוצו ב-קרב מכריו של מקסים, הקים סלומון את המועדון הימי הפך את החורבה לבאר מפואר שנשא את השם המקורי מועדון מינוס 206.

משך שלוש שנים היה מינוס 206 מרכז משיכה לתיירים המבקרים בגליל. התמדתו של מקסים סלומון בבניית המקום ובביסוס העסק, הצליחה לשנות את הדעות הקדומות עד כדי כך, שצלם העתונות לשעבר לא הת-קשה בהשגת המלצות של מוסדות ממשל-תיים ופרטיים כל אימת שהיה זקוק לכך. השבוע, לאחר שמועדון מינוס 206 זכה בהכרה רשמית מצד המוסדות ששיתפוהו ב-פסטיבל הכינרת האחרון, הצמיד מקסים סלומון את מועדונו המפואר למכירה. לידידים שתמהו על השינוי הפתאומי ב-תוכניותיו הסביר מקסים: "רציתי להוכיח לכל אלה שחשבו שאני קל דעת ובלתי מתאים לגיהול עסקים שהם טועים. עכשיו, כשהוכחתי להם זאת, אין לי כבר כל עניין במועדון ואני רוצה לחזור מה שיותר מהר לצילום עיתונות."

משטרה

צער בעלי שכנים

המסיבה בביתו של שבתאי ששון (27) הגיעה לשיאה. בחזר הסמוך ישנו שני לידיו הקטנים של בעל הדירה. ששון ביקש מארחיו לשמור על השקט לבל יתעוררו. לפתע נשמע צילצול חד בדלת. בפתח ניצב שוטר. לידו עמד השכן, שלפי דברי השוטר הגיש תלונה על הרעש.

שבתאי טען כי הרעש אינו גדול. ההר-כחה: אפילו לידו לא התעוררו. הסמל לא שוכנע, ביקש להיכנס, לערוך חיפוש. ששון התנגד. "גם נוכחותך בתוך דירתי ללא צו מיוחד היא בניגוד לחוק", הוא הוהיר את הסמל. "והיה פלישה לרשות היחיד. אבקש לעזוב את הדירה."

הדבר העלה את חמתו של השוטר. הוא ציחה על ששון להתלבש ולבוא אתו לתחנת המשטרה. ששון עמד בשלו, טען שהופעתו של השוטר בדירתו היא בלתי-חוקית, סירב להישמע להוראותיו. כאן התפרץ השוטר בועם: "אני מודיע לך שאשתמש בכוח ולא איכפת לי אם אגרום נזק לדירתך ו-אוריד אותך למטה החיכוכ. כמו מטאטא" צעק בכעס. כשנסוג ששון לדירתו, ירד ניצוג החוק להוציק הנגברות.

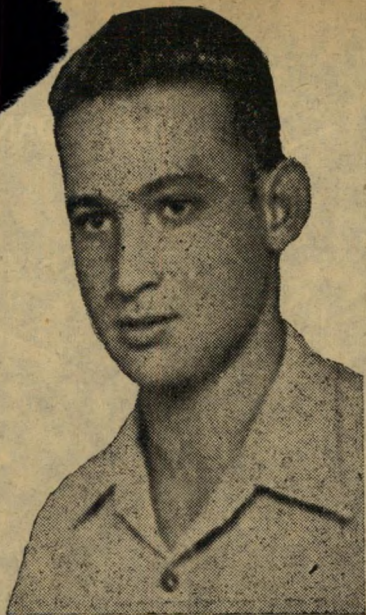
סמל נוסף, שבא עם הגנידת, הרגיע את חברו. שניהם הלכו. אך לא לפני שהראשון רשם תלונה על הקמת רעש.

ששון לא ציפה לקבלת ההזמנה למש-פטי. הוא מיהר אל עורך-דין, ביקש להגיש בשמו תביעה נגד השוטר על פריצה, גרי-מת בושה וצער. סך הפיצויים המבוקש: 10 לירות. "העיקר — העקרון", הסביר לידידיו.

תזכיר

אל-חאכים יוצג

"שיא האיוולות" כינה העולם הזה (1192) את ההחלטה של המועצה לביקורת סרטים ומחזות, לאסור את הצגת הסרט אל-חאכים. המספר אידות פועלו האנושי ברר רופא מצרי. השבוע, לפני שעמד להתי-ברר צו על תנאי של מפיץ הסרט נגד הזנורה, נכנעה המועצה לביקורת סרטים ומחזות, הודיעה כי היא חוזרת בה מהח-לטה ומתירה את הסרט להצגה. . . השוטר מנרד בראון, איש המופת של העולם הזה (1192) הכפיל השבוע את מעשה המופת שלו, שעה שתרם חמשת אלפים לירות נוספות לאילנש"ל פולין.

מתי רוזנצווייג

רק הבוקר, לפני שעות מועטות, עמדנו, המישה דייגים ישראליים הפים מכל פשע, תיורים ורועים, לפני צחת ה-שופטים התורכיים בעיירה סליוקה, ו-שמענו את קריאת פסק-דינם. השופט קס, ובשלוה עילאית הכריז: "מצאנו אתכם אשמים בהברחה מאורגנת, על ידי כך שדגתם במימיה הטריטוריאליים של תורכיה, ונות-נים לכל אחד מכם בניפרד עונש של חמש שנים מאסר קשה. נוסף לכך: שלוש שנים גלות במרכז תורכיה."

יחד: שמונה שנים של סבל והשפלה. למה? עבור מה? ובעיקר: מהי הסיבה שהשלטונות התור-כיים החליטו להנחית על חמישה דייגים עונש קשה עד כדי כך?

אילו היינו אשמים באמת — מילא. אילו ישנו לנו משפט צדק, לא היינו מגי-עים לידיו כך, אבל כאן לא מוכרח לנצח הצדק, כי אם מנצחים הכחנות, האינטרסים, ואלה גרמו להעשטנו בצורה זו.

★ ★ ★

בגלל 25 אחוז

אין שום הוכחות שדגנו במים שלהם. הם אינם יודעים אפילו איפה נתפסנו בדיוק, אף-על-פי שהמשפט נמשך 14 חודש. הם לא חיפשו צדק, רצו רק להעניש אותנו. אבל אין להאשים רק אותם. המוסדות שלנו — גם להם חלק גדול בהאשמה, מכיון שלא פעלו כראוי למדינה ריבונית ושומרת על חרותם ובטחונם של אזרחיה. ענייננו ידוע בארץ בצורה מסולפת. מכיון שהמוסדות הגבוהים שלנו סילפו בכונה את האמת והעלימו אותה מעיני הציבור. אנחנו הודענו שנחטפנו בשעה שעסקנו בדיג, במרחק של עשרה מילין ימיים מ-חופה הדרומי של תורכיה. המוסדות שלנו יודעים היטב שנחטפנו, כשם שנחטפו ב-שעתם מלחי דורון ובתגלים למצרים, כנר-אה, אסור לחטוף ימאים ישראלים. האם לתורכיה מותר?

הצירות שלנו סיפקה לנו עורך-דין ומס-פקת לנו את כל הצרכים — שום דבר יותר לא. אילו היו מספקים רק את אותם הדברים גם לאנשי דורון ובתגלים, יתכן שלא היינו זוכים לראות אותם יותר בארץ, חופשיים — או בכלל בחיים.

נחטפנו מכיון שהחוק כאן אומר שמגיע למשפטם החופים שלהם 25 אחוז מערך הספינה שתופסים ומחרימים. או הם תופשים ספינות איפה שרק יכולים — בתוך המים שלהם, מחוץ למים שלהם, חוטפים בכוח הנשק. על מנת להרחיח כסף הורסים חיי אדם ומשפחות, למען 25 אחוז הארורים.

נכון, יש למדינה שלנו אינטרסים גבוהים. נברך יחסי יחידות ויחסי מסחר וכל יח-סיס אחרים של המדינות. אבל האם בגלל זה צריכה המדינה לעצום עין בפני חטיפת אזרחיה? איזה ערך נותר למדינתנו בעיני התורכים עצמם, אם הם יודעים שהיא יודעת שנחטפנו? ושותקת?

אני כותב לכם מתוך כלא סליוקה. כאן, בתוך כלוב חיות, חיים אנחנו, אני ו-חברי, לא אכתוב לכם על החיים הקשים בכלא. לא על הסבל שעברנו עד עכשיו, אנחנו ומשפחותינו, אכתוב לכם רק על המשפט שלנו — משפט שכמוהו לא יכול להיערך ב-1960 בשום מדינה תרבותית. מדוע החליטו התורכים להעניש בצורה

מאי' שרעבי

טוליה, הבטיחו לספל בנו. הם סיפקו לנו עורך-דין ומספקים לנו את כל הצרכים שלנו עד היום הזה. על כך מגיע להם כל הכבוד.

אבל ציפינו למשהו אחר. כאשר חברינו מדורון ומבת גלים נחטפו על ידי המצרים, עשתה הממשלה שלנו את כל אשר יכלה עד אשר שוחררו: הרעישה עולמות, הועי-קה את האו"ם ואת האגושות. לנו אמרו שיוציאו אותנו בדרך משפטית. אפילו ש-חטפו אותנו ללא חוק — יוציאו אותנו בה משפט. ואנחנו, שבאנו ממדינה אשר בה שולט הצדק, חשבנו שגם כאן ינצח הצדק. חלפו חודשים. השלטונות המשפטיים כאן לא ביקשו לברר את האמת. הם עשו את הכל כדי להרשיע אותנו. במהלך ה-דיונים לא נתנו לנו לדבר כדי להוכיח את צדקתנו. את העדויות לטובתנו לא רשמו בתיק המשפטי ואת העדים שרצו להעיד לטובתנו לא רצו לשמוע. כך התנהל המש-פט עד אשר קיבלנו את העונש הכבד.

במשך כל הזמן הארוך הזה — שתקה הממשלה שלנו. היא לא ניסתה להת-ערב — כאילו אין אנו בנים לאומה. ה-דבר כאב לנו מאוד, אבל קחינו כל הזמן שסוף הצדק לנצח. ואומנם, ניצח הצדק — התורכי, עכשיו אנחנו בפני עובדה מוגמרת: חמש שנים ועוד שלוש.

אנחנו מאשימים את הגורמים הממשל-תיים שהזניחו אותנו. לא פעם פנינו למש-רד החוק, אבל ללא תוצאה. הציר ביקר אצלנו לפני כשבועיים. היה זה עוד לפני המשפט. חיכינו לשמוע ממנו שהממשלה תשנה את הקו לאור המצב הגרוע, אבל לצערנו שוב אמר לנו שימשיכו לנסות ולשחרר אותנו בדרך המשפטית. קו 5 קראנו לזה בחזק. היום התברר שבעצם עלינו על קו 8 — שמונה שנים של סבל, הרחק מן הבית.

איזו מכה לפרסטיגיה של מדינת ישראל! חוטפים — ועוד מענישים ומגלים את אזרחיה. לפני ימים אחדים אפילו ניתנה כאן תגינה חלקית לאסירים. שוחררו רוצ-חים, גנבים ורמאים. רק חמשת אזרחי יש-ראל לא נכללו בחגיגה. אנו פוגים אליכם, מפני שאנו יודעים שיש להעולם הזה השפעה רבה בקרב ה-ציבור והנוער. אנו מבקשים מכם לפעול נגד המדיניות שנקטה ממשלתנו עד כה —